

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **M. M.**, st. občan Bývalé jugoslávské republiky Makedonie
v ČR bytem [adresa]
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017 č. j. MV-82303-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 13. 4. 2017 č. j. OAM-35014-20/DP-2015, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě podaná podle § 44a téhož zákona, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
- 2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo zjištění v průběhu správního řízení, že žalobce pracoval minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení, a ani z úřední činnosti OAM není známo, že by disponoval zaměstnaneckou či modrou kartou. Z toho je zřejmé,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

že pracoval pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. (dále též „společnost“) neoprávněně. Takovou skutečnost ve vztahu k posouzení všech individuálních skutkových okolností i případu posoudil správní orgán I. stupně jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území a jeho žádost ze dne 15. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osoby podle § 44a zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“) zamítl. Žalovaná jeho právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu plně přisvědčila, vypořádala se s odvolacími námitkami žalobce, který namítal četná porušení ustanovení správního řádu včetně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně podle § 56 odst. 1 písm. j) a § 174a téhož zákona. Žalovaná dále vyložila pojem „jiná závažná překážka“ a ke své argumentaci odkázala na judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“).

3. Žalobce v podané žalobě, obdobně jako v odvolání, namítal v *prvním žalobním bodu* nezákonnost postupu správního orgánu pro rozpor s ust. § 56 odst. 1 písm. j) ZPC s tím, že jsou v něm zakotveny dvě skutkové podstaty, které nejsou svým obsahem totožné, jejich intenzita v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Tyto zájmy musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné, ale musí přesahovat podstatným způsobem individuální hledisko cizince. Uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí či zrušení nebo neprodloužení míst cizinců. Měl za to, že závažná překážka pobytu cizince musí být, co do intenzity závažná, přičemž správní orgán musí rozhodovat na základě stavu, který je zde v době vydání rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že správní orgán postupoval v rozporu s § 3 správního řádu (poznámka soudu - zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“), neboť ve věci nebylo zjištěno, zda žalobce skutečně vykonával závislou práci nebo se pouze řídil poučením správního orgánu, které špatně pochopil. Dále nebylo zjištěno, jak dlouho účastník údajnou závislou činnost vykonával a konečně, což považuje za nejdůležitější, nebylo zjištěno, zda žalobce v době rozhodování správního orgánu fungoval jako jednatel společnosti nebo se věnoval zaměstnaneckému poměru. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, není ani jisté, zda je zde skutečně dána závažná překážka pobytu účastníka na území a zda tato dosahuje takové intenzity, aby byla srovnatelná s narušením veřejného pořádku. Podle žalobce správní orgán selektivně přihlédl pouze k podkladům svědčícím v jeho neprospěch, podklady svědčícími pro vyhovění žádosti se nezabýval (účastníková žádost měla všechny zákonem předpokládané náležitosti), ani žalobce nevyslechl, což by bylo vzhledem okolnostem případu žádoucí.
4. Ve *druhém žalobním bodu* tvrdil nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že tam uvedený výčet představuje minimální množinu faktorů, jež ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tedy se musí vypořádat se vším. Pokud tedy žalobce v odvolání namítal nedostatečnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí, měl samozřejmě na mysli nedostatečné posouzení veškerých v ustanovení uvedených kategorií, v jejichž rámci má správní orgán povinnost hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí. Odvolací námitka je jasná, směřující k napadení nedostatečného posouzení jednotlivých kategorií. Za situace, kdy je správní orgán povinen postupovat podle § 3 správního řádu je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechně k problematice faktorů uvedených v § 174a ZPC nebo jej jakýmkoli jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně

uvedené náležitosti zjistil sám jiným způsobem. Pokud však rozhodnutí žalovaného obsahuje nedostatečnou úvahu, jedná se o porušení nejen ustanovením § 174a ZPC, ale také § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že se žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí s nepřiměřeností nevypořádala, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona.

5. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti, uváděné žalobcem v žalobních bodech, žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
7. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce důkazy nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podstatou sporu je posouzení, zda je výkon závislé činnosti žalobce pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, či nikoli.
11. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav. Soud proto z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jen ověřil, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě s platností od 4. 12. 2013 do 3. 12. 2015. Žádostí ze dne 15. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě požádal žalobce podle § 44a zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, přičemž k žádosti připojil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vydané společností za funkci jednatele pro žalobce za období červenec 2015 až září 2015. Dále předložil zápis z jednání valné hromady společnosti ze dne 30. 12. 2014, na kterém byla schválena pracovní smlouva pro žalobce na pozici dlaždič – obkladač, a rovněž připojil pracovní smlouvu, uzavřenou dne 30. 12. 2014 mezi žalobcem a společností na pozici dlaždič-obkladač. S ohledem na zjištění, že žádost obsahuje vady či nedostatky, vyzval OAM žalobce výzvou ze dne 1. 2. 2016 č. j. OAM-35014-11/DP-2015 (dále jen „výzva“), aby doložil platnou smlouvu o výkonu funkce jednatele (mandátní smlouvu) žalobce, zakládající právní nárok na mzdu dle potvrzení o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele za období červenec až září 2015, které k žádosti připojil, a dále potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti žalobce za poslední kalendářní čtvrtletí na pracovní pozici dle pracovní smlouvy, popř. další doklady o příjmu žalobce. Současně byl žalobce poučen, jakým způsobem má nedostatky odstranit s tím, že pokud se tak nestane, bude žádost zamítnuta. Řízení bylo za tím účelem přerušeno. Podáním došlým OAM dne 23. 2. 2016 zaslal žalobce pracovní smlouvu ze dne 30. 12. 2015 uzavřenou společností se žalobcem na pozici dlaždič – obkladač, dále potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za funkci dlaždiče a obkladače pro žalobce za období červenec 2015 až leden 2016, včetně přehledu

mezd. Z toho OAM dovodil, že žalobce pracuje pro společnost rovněž jako zaměstnanec v pracovně právním poměru minimálně od roku 2015. Proto OAM učinil podle § 3 správního řádu dne 1. 2. 2016 dotaz na Pražskou správu sociálního zabezpečení (dále též „PSSZ“) ohledně registrace žalobce a požádal Úřad práce České republiky, Krajskou pobočku pro hl. m. Prahu (dále též „Úřad práce“) o sdělení, zda žalobce disponuje platným povolením k zaměstnání u společnosti a zda jím disponoval v období od července 2015 do ledna 2016, neboť za toto období dokládá příjem ze zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Dne 4. 3. 2016 obdržel správní orgán I. stupně zprávu PSSZ, podle které je žalobce veden jako jednatel společnosti od 5. 10. 2012 dosud s tím, že společnost předkládá přehledy o výši pojistného za každý měsíc, odvody pojistného nejsou pravidelně odváděny, byl vyčíslen dluh. Dne 12. 4. 2016 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno sdělení Úřadu práce o tom, že žalobci nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Z těchto skutečností OAM dovodil, že žalobce pracoval pro společnost minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení, kdy OAM navíc nebylo z úřední činnosti známo, že by disponoval zaměstnaneckou či modrou kartou, tudíž je zřejmé, že pracoval pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. neoprávněně. Po seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že ve spise chybí nájemní smlouva, kterou dodá, a rovněž, že doloží potvrzení od Úřadu práce o povolení k zaměstnání, což stvrdil podpisem do protokolu. Dne 11. 10. 2016 obdržel OAM rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydané pro žalobce u společnosti MIHAJLOVSKI s.r.o. na období od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017.

12. Na to OAM shledal, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, a to, že žalobce na území ČR pracoval minimálně od července roku 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení. Správní orgán I. stupně též zkoumal dopad rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce a dospěl k závěru, že rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu, neboť takové skutečnosti nebyly v průběhu celého řízení prokázány. Konstatoval, že samotná délka pobytu od roku 2008 není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a nelze jen na jejím základě dovozovat nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce.
13. Odvolání, v němž žalobce namítal rozsáhlé porušení procesních předpisů, jakož i ustanovením 56 odst. 1 písm. j) a § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná zamítla, kdy plně přisvědčila právním posouzení správním orgánem I. stupně zjištěného skutkového stavu, a měla za to, že bylo v řízení prokazatelně zjištěno, že žalobce pracoval pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení, tedy vykonával nelegální práci a naplnil tak skutkovou podstatu závažné překážky pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá ZPC. K závěrům OAM doplnila, že výkon zaměstnání bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání za situace, kdy je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC. Konstatovala, že žalobce sice v průběhu správního řízení dne 11. 10. 2016 doložil rozhodnutí o povolení k zaměstnání ze dne 29. 9. 2016 s platností od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017, nicméně to nic nemění na skutečnosti, že od července 2015 do ledna 2016 vykonával pracovní činnost, aniž by disponoval platným pracovním povolením, když rozhodnutí o povolení k zaměstnání bylo vydáno až s platností od 5. 10. 2016. Podotkla, že od 30. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2015, kdy byla uzavřena pracovní smlouva žalobce se společností MIHAJLOVSKI s.r.o., až do 5. 10. 2016, kdy začalo platit povolení k zaměstnání pro žalobce, tento pracoval nelegálně. Dále se žalovaná vypořádala s jednotlivými odvolacími námitkami a zdůraznila, že žalobce byl povinen na základě výzvy doložit smlouvu o výkonu funkce jednatele, ze které by byl zřejmý právní nárok na mzdu uvedenou v potvrzení o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele, což neučinil. Z hlediska důvodu zamítnutí žádosti považovala za irelevantní, zda v době rozhodování působil žalobce jako jednatel společnosti nebo se věnoval zaměstnaneckému poměru, neboť důvodem bylo zjištění závažné překážky k pobytu na území v podobě absence platného pracovního povolení v době od července 2015 do ledna 2016, jelikož k žádosti byla doložena pracovní smlouva na pozici dlaždič-obkladač včetně potvrzení o výši příjmu za tuto funkci. Komise též vyložila pojem jiné závažné překážky a zdůraznila základní veřejný zájem České republiky, jímž je dodržování zákonů i jiných právních předpisů nebo zákonů, jimiž je ČR vázána, a aby právní normy v nich obsažené nebyly ze strany subjektu práva obcházeny. K tomu poukázala na § 2 odst. 4 správního řádu a zdůraznila, že veřejným zájmem je, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří plní účel pobytového oprávnění s ohledem na to, že neexistuje právo cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo náleží podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze občanům ČR. K námitce povinnosti správního orgánu I. stupně vyslechnout žalobce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) ze dne 7. 3. 2007, č. j. 3 As 32/2006-52. K dopadům rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce žalovaná pojednala o zjištěném skutkovém stavu a přisvědčila správnímu orgánu I. stupně ve věci jeho závěru o délce pobytu žalobce na území. Konstatovala, že žalobce bude moci navštěvovat ČR na základě jiných pobytových oprávnění, např. formou krátkodobých víz nebo zaměstnanecké karty, žalobce je v produktivním věku, může podnikat nebo pracovat v domovské zemi, přičemž rodiče jsou v obdobné situaci jako žalobce. Z uvedených důvodů neshledala nepřiměřený dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a doplnila, že žalobce převážnou část svého života strávil v zemi původu, tudíž vazby nejsou zpřetrhány.

14. Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak žalobce v úvodu žaloby tvrdil, neboť je z něj nade vší pochybnost zřejmé, jaký skutkový stav žalovaná posuzovala a z jakých právních ustanovení vycházela ve svém závěru, že je třeba právnímu posouzení daného skutkového stavu správním orgánem I. stupně přisvědčit. Žalovaná se rovněž velmi podrobně a věcně vypořádala s jednotlivými odvolacími námitkami, které svým obsahem odpovídají žalobním bodům a samotná skutečnost, že žalobce s jejím právním posouzením nesouhlasí, nemůže zadat příčinu pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ovšem ani pro nezákonnost, jak bude uvedeno dále.
15. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud považuje za neopodstatněné tvrzení žalobce, že správní orgán nebyl oprávněn postupovat ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců. Soud na tomto místě přisvědčuje žalobci, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC zahrnuje skutkové podstaty, pro které nelze dlouhodobý pobyt cizinci udělit, resp. mu jej ve spojení s § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) prodloužit, protože byla zjištěna okolnost, která činí pobyt cizince na území v rozporu se zájmy České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, kdy tato intenzita je z jistěných okolností obdobná a přesahující individuální hledisko cizince. Soud v této souvislosti odmítá, že by snad správní orgán užil daného ustanovení k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro neprodloužení dlouhodobého pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce za situace, kdy bylo v průběhu řízení o žádosti zjištěno, že žalobce v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-účast právnické osobě podle § 44a ZPC (od 4. 12. 2013 do 3. 12. 2015) vykonával na území ČR závislou práci bez platného pracovního povolení nejméně v době od července 2015 do ledna 2016. Takové zjištění vedlo správní orgány obou stupňů právem k zamítnutí žádosti žalobce, a to právě na základě stavu, který existoval v době vydání rozhodnutí. Podle shora zrekapitulovaného skutkového stavu žalobce totiž k žádosti podané u OAM dne 15. 10. 2015 doložil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vydané společností za funkci jednatele pro žalobce za období červenec 2015 až září 2015, dále zápis z jednání valné hromady společnosti ze dne 30. 12. 2014, na které byla schválena pracovní smlouva pro žalobce na pozici dlaždič-obkladač, a rovněž pracovní smlouvu, uzavřenou téhož mezi žalobcem a společností na stejné pracovní zařazení. Vzhledem k tomu, že žalobce ani na výzvu správního orgánu ze dne 1. 2. 2016 platnou smlouvu o výkonu funkce jednatele (mandátní smlouvu) pro žalobce, zakládající právní nárok na mzdu, uvedenou v jím doložených potvrzeních o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele za období červenec až září 2015 s výhradou dokladů dalších nepředložil, ale dne 23. 2. 2016 zaslal OAM pracovní smlouvu, uzavřenou dne 30. 12. 2015 mezi žalobcem na pozici dlaždič-obkladač a společností, a dále potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za funkci dlaždiče a obkladače pro žalobce za období červenec 2015 – leden 2016, včetně přehledů mezd, zcela v souladu se zákonem správní orgán I. stupně usoudil, že žalobce pracuje (pracoval) pro společnost rovněž jako zaměstnanec v pracovně právním poměru, a to minimálně od roku 2015. Za daného skutkového stavu byl v souladu s ust. § 3 správního řádu postup odboru azylové a migrační politiky, který učinil dotaz na PSSZ a Úřad práce, zda žalobce disponuje platným povolení k zaměstnání u dané společnosti a zda jím disponoval v období od července 2015 do ledna 2016 (žádost ze strany OAM vůči těmto správním orgánům byla učiněna dne 1. 2. 2016), kdy právě za toto období žalobce dokládal příjem ze zaměstnání pro společnost. Je pravdou, že dne 4. 3. 2016 sdělila PSSZ, že je žalobce veden jako jednatel společnosti od 5. 2012 dosud, v projednávané věci je však podstatné, že dne 12. 4. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení Úřadu práce o tom, že žalobci nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Z toho je zřejmé, že žalobce nejméně v období od července 2015 do ledna 2016 (tedy v období, za které k výzvě OAM žalobce předložil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za výkon práce dlaždiče a obkladače pro žalobce, včetně přehledu mezd) vykonával závislou práci bez povolení Úřadu práce. Soud má ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovanou za to, že výkon práce v pracovně právním poměru (závislá práce) bez povolení Úřadu práce, které je pro takovou pracovní činnost zákonem požadováno, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 a písm. j) zákona o pobytu cizinců (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ve věci č. j. 11 A 168/2017-47 ze dne 11. 12. 2017). Za rozporné s obsahem spisového materiálu a odůvodněním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud proto považuje tvrzení žalobce, že ve věci nebylo zjištěno, zda žalobce skutečně vykonával závislou práci, neboť opak je pravdou. Sám žalobce totiž výkon závislé práce s pracovním zařazením dlaždič-obkladač pro společnost za období červenec 2015 – leden 2016 k výzvě správního orgánu doložil, jak bylo uvedeno shora. Tvrzení žalobce o tom, že se řídil poučením správního orgánu, které špatně pochopil, soud považuje za účelové, neboť výzva správního orgánu ze dne 1. 2. 2016 je jednoznačná, určitá a srozumitelná. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce při podání žádosti dne 15. 10. 2015, tedy ještě před tím, nežli byl vyzván správním orgánem k jejímu doplnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

předložil zápis z jednání valné hromady citované společnosti ze dne 30. 12. 2014, na které byla schválena mj. i pracovní smlouva pro žalobce na pozici dlaždič-obkladač, a předložil i pracovní smlouvu uzavřenou dne 30. 12. 2014 na toto pracovní zařazení mezi žalobcem a společností. Uvedené odpovídá i na námitku žalobce, že nebylo zjištěno, zda v době rozhodování správního orgánu působil jako jednatel společnosti nebo se věnoval zaměstnaneckému poměru, neboť podstatným pro závěr správních orgánů o nevyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání-účasti v právnické osobě podle § 44a ZPC bylo zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, jímž je výkon práce žalobce na území minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení.

16. V dané věci se jedná o závažnou překážku pobytu žalobce na území, neboť žalobce de facto vykonával nelegální práci, tedy se dopustil jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, i když zákon v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) takto přímo předmětné jednání žalobce nedefinuje. Nelze ani přehlédnout, že se žalovaná výkladem pojmu jiné závažné překážky pobytu věnuje v odůvodnění svého rozhodnutí (strana 6 a 7), když zcela opodstatněně uvádí, že základní veřejný zájem České republiky je zájem, aby byly dodržovány její zákony, jakož i jiné právní předpisy nebo zákony, jimiž je Česká republika vázána, stejně tak, aby právní normy, v nich obsažené, nebyly ze strany subjektu práva obcházeny. Za relevantní soud považuje i poukaz žalované na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy uvedla, že je v souladu s veřejným zájem, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří plní účel povoleného pobytového oprávnění s ohledem na skutečnost, že neexistuje právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo náleží podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze občanům České republiky. Soud tak ve shodě se žalovanou dospěl k závěru, že zjištěná okolnost, již je výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a je přitom nevýznamné, že žalobce v průběhu správního řízení povolení Úřadu práce k zaměstnání doložil. Jednalo se totiž o povolení k zaměstnání s platností od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017, tedy až na dobu, když mu již povolení k dlouhodobému pobytu, jehož prodloužení se žádostí domáhal, uplynulo (3. 12. 2015). Nelze ani přehlédnout, že od 30. 12. 2015, kdy byla podle dokladů předložených žalobcem na výzvu uzavřena pracovní smlouva žalobce se společností na danou pracovní pozici, vykonával žalobce až do 5. 10. 2016, kdy začalo platit povolení k zaměstnání pro žalobce od Úřadu práce, pracovní činnost bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou jejího výkonu. K tomu soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti je řízením návrhovým a bylo na žalobci, aby již s podáním žádosti veškeré potřebné doklady předložil. Správnímu orgánu přitom nelze vytknout nedodržení základních zásad správního řízení, neboť poté, kdy zjistil neúplnost žádosti, žalobce k doplnění rozhodných dokladů vyzval, stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu, poučil jej o následcích a řízení za tímto účelem přerušil. Správní orgán I. stupně tak jednal v souladu s principem výkonu dobré zprávy. Žalobce však přes výzvu smlouvu o výkonu funkce jednatele, ze které by byl zřejmý právní nárok na mzdu uvedenou v potvrzení o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele, nepředložil, ale doložil doklady, z nichž vyplynulo, že vykonával v době povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání-účast v právnické osobě pracovní činnost bez povolení Úřadu práce, ačkoli je takové povolení zákonem vyžadováno. Tedy byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se nemohla stát ani skutečnost, že žalobce nebyl správním orgánem I. stupně vyslechnut. Je tomu tak proto, že soud ve shodě se žalovanou považuje za daného skutkového stavu výslech žalobce za nadbytečný a za přílehlavý považuje její poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007 č. j. 3 As 32/2006-52, podle kterého *„záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný“*. Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje ve shodě se žalovanou a správním orgánem I. stupně s ohledem na zjištěný skutkový stav výslech za nezbytný, tím spíše, že správní orgány obou stupňů vycházely z dokladů, které žalobce sám předložil a které dotazem u jiných správních orgánů ověřily (u PSSZ a Úřadu práce). Soud nezjistil z obsahu spisového materiálu ani odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, že by snad správní orgány selektivně přihlížely pouze k podkladům svědčícím v neprospěch vyhovění žádosti, a že by se podklady svědčícími pro vyhovění žádosti nezabývaly, neboť opak je pravdou. Jak bylo předně uvedeno, žalobce předložil k žádosti podané dne 15. 10. 2015 neúplné doklady. Správní orgán I. stupně se právem výzvou snažil zjistit skutkový stav tak, aby o něm podle § 3 správního řádu nebyly důvodné pochybnosti, a mohl tak žádost v souladu se zákonem posoudit a rozhodnout o ni. Skutečnost, že žalobce na výzvu správního orgánu doložil doklady, ze kterých vyplynula existence jiné závažné překážky k pobytu žalobce na území, neznamená, že by snad správní orgány přihlížely pouze k podkladům svědčícím v jeho neprospěch.
18. Lze tak uzavřít, že správní orgán I. stupně a žalovaná posoudili žádost žalobce v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobcem v prvním žalobním bodu nemohly vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Nedůvodná je i námitka nezákonného posouzení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu soud předně uvádí, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců povinnost správnímu orgánu zohlednit při rozhodování dopad do soukromého a rodinného života cizince neukládá, ale činí tak až v odstavci 2 citovaného zákonného ustanovení. Soudu je známa judikatura Nejvyššího správního soudu o přiměřeném přihlédnutí k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak ovšem za situace, že žalobce v průběhu správního řízení konkrétně a relevantně tvrdí skutečnosti, pro které je třeba přihlédnout k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Žalobce žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení netvrdil a nečiní tak ostatně ani v podané žalobě. Výslech žalobce k takovým okolnostem soud proto považuje za nadbytečný, stejně tak jako výzvu, po které žalobce v podané žalobě volá. V rozporu s obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je pak tvrzení žalobce o tom, že tato neobsahují úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a, když obě rozhodnutí se otázkou dopadu do rodinného a soukromého života žalobce zabývala a uvedla, že samotná délka pobytu žalobce na území České republiky od roku 2008 nezpůsobuje vybudování pevných sociokulturních vazeb k České republice. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahuje ještě další argumentaci k dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, soud pro stručnost na tomto místě na tam uvedené důvody správních orgánů odkazuje a uzavírá, že ani v tomto ohledu se správní orgány namítaných porušení ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců nedopustily.
20. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu